

Tilki ve Ateşböceđi



Jane MEADOW

Tilki ve Ateşböceği

Jane MEADOW



Uzun yeşil ağaçlarla dolu sıcacık bir ormanda, Finn adında genç bir tilki büyük bir meşe ağacının altındaki rahat bir inde yaşıyordu. Finn'in yumuşak, kıvılcıkturuncu tüyleri, krem rengi bir göğsü ve ucu beyaz, gür bir kuyruğu vardı. Büyük kehribar rengi gözleri merakla parlıyordu. Finn her gün yeni patikalar keşfetmeyi ve kelebeklerin peşinden koşmayı çok severdi. "Orman sürprizlerle dolu!" derdi.



Güneşli bir öğleden sonra Finn daha önce hiç görmediği kıvrımlı bir patika buldu. Patika eğretili otlarının ve yosunlu kayaların yanından kıvrılıp gidiyordu. "Bakalım bu nereye gidiyor," dedi ve tırıs tırıs yola koyuldu. Patikayı izleyerek ormanın gitgide daha da derinlerine indi. Ağaçlar uzadıkça uzadı, gölgeler de uzadıkça uzadı. Finn o kadar eğleniyordu ki güneşin yavaşça batmakta olduğunu fark etmedi.



Gökyüzü pembeye ve turuncuya dönünce Finn çevresine bakındı. Hiçbir yer tanıdık gelmiyordu. Uzun ağaçlar fısıldıyor gibiydi ve bütün patikalar birbirine benziyordu. "Eyvah," diye fısıldadı Finn. "Kayboldum ve hava kararıyor." Kulakları sarktı, gür kuyruğu yere doğru kıvrıldı. Keşke daha erken eve dönseydim, diye düşündü.



Orman gitgide daha da karardı. Finn neredeyse kendi patilerini bile göremiyordu. Çalılarının arasından bir hışırtı ve uzaklardan bir baykuş sesi duydu. Kalbi güm güm güm diye çarptı. "Bundan hiç hoşlanmadım," dedi titreyerek. Büyük bir ağacın altına oturdu ve kuyruğunu kendine doladı. Gece kocaman ve korkutucu hissettiriyordu.



Tam o sırada Finn'in burnunun ucunda minicik bir ışık yanıp söndü. Küçük bir yıldız gibi sıcak ve altın renginde parlıyordu. Finn gözlerini kırıştırdı. Işık dans ederek yaklaştı. "Merhaba?" dedi yumuşak bir ses. "İyi misin?" Finn başını kaldırdı ve şeffaf kanatlı, parlak ve dost canlısı gözlü minicik bir ateşböceği gördü. "Kayboldum," dedi Finn. "Ben Flicker," dedi ateşböceği. "Sana yardım edebilirim."



Flicker'in ışığı sıcak ve istikrarlıydı. "Endişelenme," dedi Flicker. "Bu ormanları iyi bilirim. Seni eve götüreceğim." Finn'in kehribar gözleri kocaman açıldı. "Gerçekten mi? Bunu yapar mısınız?" Flicker başını salladı. "Elbette! Arkadaşlar arkadaşlara yardım eder. Sadece ışığımı takip et." Finn ayağa kalktı ve kendini biraz daha cesur hissetti. Minicik ışık karanlığı daha az korkutucu gösteriyordu.



Flicker önden uçu, minik bir fener gibi parlıyordu. "Bu taraftan!" diye seslendi Flicker. Finn sıcak ışığı izleyerek kalın gövdeli uzun ağacların yanından geçti. Patika patilerinin altında yumuşacıktı. "Bu patikayı biliyorum," dedi Finn. "Daha önce görmüştüm!" Flicker'in ışığı önde dans etti ve Finn'in kuyruğu azıcık sallandı. Yalnız olmamak iyi hissettiriyordu.



Yumuşacık şırıldayan sessiz bir dereye geldiler. "Buradan geçebiliriz," dedi Flicker. "Taşlar sağlam." Finn altın rengi ışığı izleyerek taştan taşa atladı. Su minik elmaslar gibi parlıyordu. "Harika gidiyorsun!" diye tezahürat yaptı Flicker. Finn gülümsedi. "Senin ışığın sayesinde," dedi. Dere artık dostça hissettiriyordu, hiç de korkutucu değildi.



Karşı tarafta patika fısıldayan çamların arasından kıvrılıp gidiyordu. "İnim buralarda bir yerde!" dedi Finn. "O büyük kayayı hatırlıyorum!" Flicker'in ışığı parladı. "Gördün mü? Artık kaybolmuş değilsin. Sadece biraz ışığa ihtiyacın vardı." Finn minicik ateşböceğine baktı. "Sen çok iyi bir arkadaşsın, Flicker." Ateşböceğinin ışığı mutlulukla titreşti.



Yürürlerken Finn sordu: "Karanlıkta hiç korkar mısın?" Flicker bir an düşündü. "Bazen," dedi Flicker. "Ama sonra ışığımın başkalarına yardım edebileceğini hatırlıyorum. Ve sana yardım etmek beni de cesur hissettiriyor." Finn gülümsedi. "Sanırım birlikte cesuruz." İki arkadaş fısıldaşarak patika boyunca yürümeye devam ettiler.



Aniden Finn durdu. "Bekle," dedi. "Sanırım bir şey duyuyorum." Havayı kokladı ve kulaklarını dikti. "Bu benim deremin sesi! İnim şu ağaçların hemen ötesinde!" Flicker ileriye doğru fırladı. "Hadi gidelim!" Finn ışığın peşinden koştu. İçi hafiflemişti. Artık korkmuyordu. Neredeyse evindeydi!



Finn son alıları aralayıp byk mee aėacını grd. "İte orada!" diye baėırdı. "İnim!" Yakınlarda havada asılı duran Flicker'e dnd. "Başardın! Beni eve getirdin!" Flicker'in ışıėı sıcak ve parlaştı. "ok sevindim," dedi Flicker. "Başarabileceėini biliyordum." Finn'in kuyruėu o kadar hızlı sallanıyordu ki bulanık bir grnt oldu.



Finn'in annesi başını inden uzattı. "Finn! İşte buradasın!" dedi. "Çok endişelendim." Finn ona sokuldu. "Kayboldum ama Flicker bana yardım etti," dedi. Annesi minicik ateşböceğine gülümsedi. "Teşekkür ederim, küçük dostum." Flicker sıcak bir ışıkla kızardı. "Rica ederim," dedi Flicker. "Benim için zevkti."



O gece Finn sıcacık ininde yattı. Girişten Flicker'in ışığının bir yıldız gibi parıldadığını gördü. Finn gülümsedi. Harika bir arkadaş edinmişti. "İyi geceler, Flicker," diye fısıldadı. Işık nazikçe nabız gibi attı, sanki iyi geceler diyordu. Finn gözlerini kapattı ve kalbinde sıcak bir duyguyla uykuya daldı.



Ertesi akşam Finn, Flicker'i derenin yanında buldu. "Benimle keşfe çıkmak ister misin?" diye sordu Finn. "Işığımı getiririm," dedi Flicker sırtarak. Ve o geceden sonra iki arkadaş sık sık birlikte ormanda dolaştılar. Finn bir daha karanlıktan hiç korkmadı, çünkü arkadaşının en karanlık geceyi bile aydınlatabileceğini biliyordu.



Ve böylece, uzun yeşil ormanda küçük bir tilki ile minicik bir ateşböceği canciğer arkadaş oldular. Finn, dostluğun karanlıktaki sıcak bir ışık gibi olduğunu öğrendi—korkutucu zamanları güvenli hissettirir ve kaybolmuş patikaları maceralara dönüştürür. Ne zaman bir ateşböceğinin parıldadığını görseniz, hatırlayın: iyi bir arkadaş bütün dünyayı aydınlatabilir.